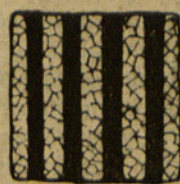
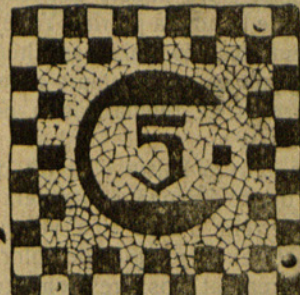

METRALLA

Surt el divendres

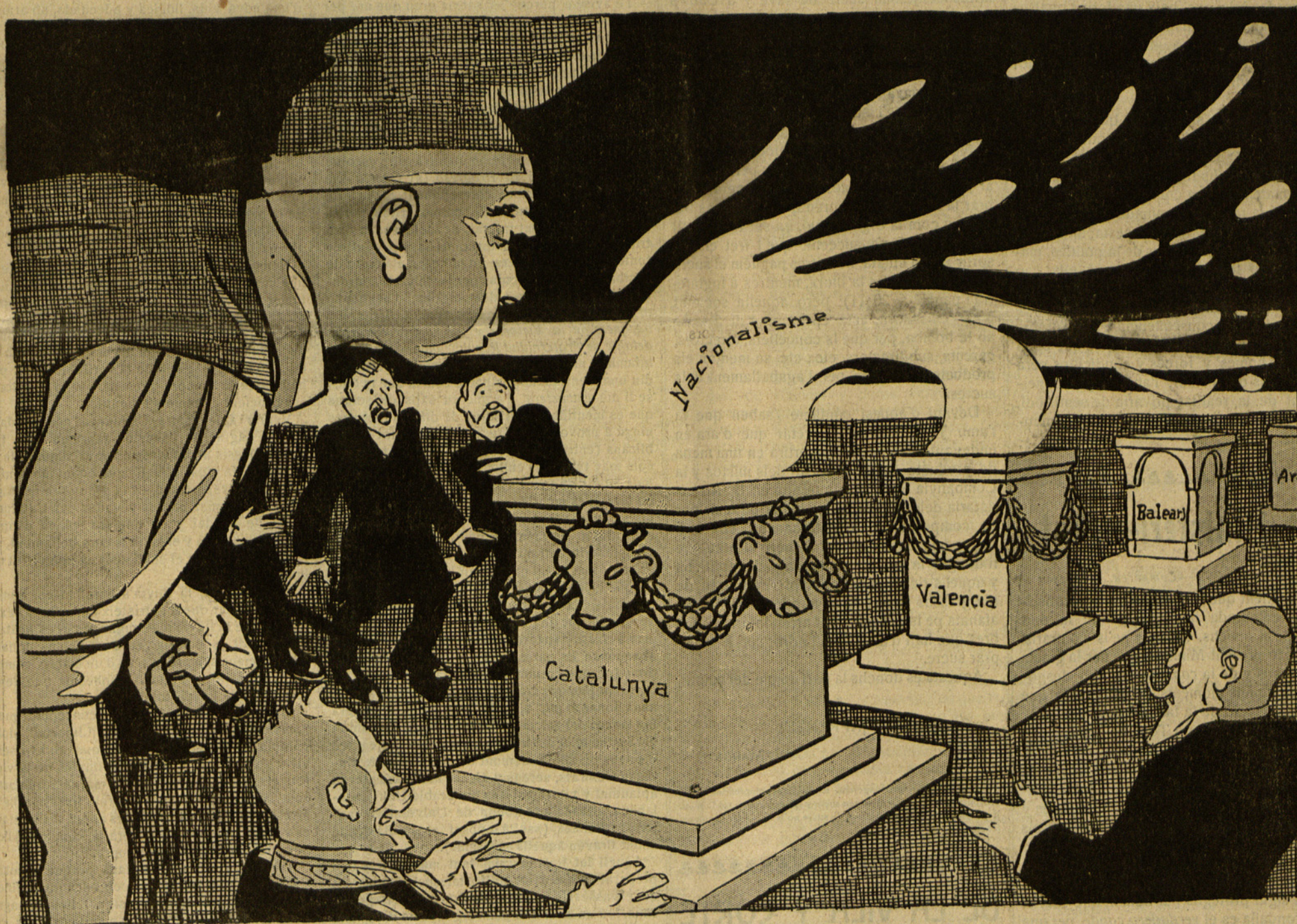

Essent nacionalista l'acció que en el nostre poble realisa la Unió, tenen el dret y'l dever de cooperarhi tots els catalans moguts per les aspiracions del Nacionalisme, qualsevulga que sia llur pensar y sentir en matèries relligioses, polítiques y socials. (DECLARACIÓ DE LA VII ASSAMBLEA DE LA UNIÓ CATALANISTA).

Baix S. Pere, 2 bis, pral.

DELS TREBALLS PUBLICATS EN SERÁN ÚNICAMENT RESPONSABLES ELS SEUS AUTORS

La feyna del Nacionalisme

En Toni y companyia: —Ay pobres de nosaltres si aquest foch va prenent peu.....
El Metrallayre: —Despediuse de la menjadora, *padres de la patria*, que ja me'n cuydaré jo de que no s'apagui aquest foch que ha d'abrasarvos á tots.

Un model de polítiehs

Tots els catalans conscients teniem el ferm convenciment de que aquell polítich incalificable que's distingeix per no esserhi tot, era l'enemich més encarnissat de la nostra terra. Tots teniem la íntima seguretad de que aquell

prohom del partit lliberal era un sach de veri y de renuncia contra Catalunya, ab prou forsa pera arribar á imaginar els més diabòlichs y sagnants projectes contra la seva vida y la seva prosperitat. Fets innegables y afrentosos com el de la prohibició de l'ensenyansa de la doctrina en catalá ens ho demostren palpablement. Mes una suposició monstruosa que tots cobavem en els nostres cors feya més indigne y més odiosa aquella personalitat. Era la suposició que'ls fets reals

avaloraven del pacte contret per éll ab un home que venia disposat á interrompre la marxa ascendent de la integral renaixensa catalana.

Y aquesta suposició que fins are havia sigut atenuada per la manca de proves veritablement positives, acaba d'esser justificada de la manera més solemne y complerta. El compte de Romanones ho ha declarat pels seus propis llavis.

Hi han negacions de forma qu'enclouhen

afirmacions de fondo; hi han paraules que diuhen tot lo contrari de lo que volen dir; hi han veritats que de cap manera es possible amagar. Y tot aixó haurá tingut ocasió de regoneixerho el senyor compte al recapacitar serenament el seu derrer discurs, que fou resposta á les acusacions enérgiques dels diputats solidaris senyors Marial y Calvet.

Totes les excuses y totes les rahons que volgué enquibir en el seu parlament no foren altre cosa qu'una demostració palesa de